1. Газета «Українська правда» ,стаття «Яценюк розповів про плани і реформи: люстрація і демонополізація» випуск від 02 лютого 2014 року.

2. Інформаційна сторінка «УНІАН», стаття «В МВС будуть брати співробітників від 18 до 35 років»

3. Телевізійна Служба Новин , стаття «Аваков презентував реформу з перетворення української міліції в поліцію».

4. Телевізійна Служба Новин, стаття «У МВС пояснили, що таке патрульна служба і чим вона займатиметься».

5. Телевізійна Служба Новин ,стаття «Аваков розповів про високі зарплати, житло та сучасні авто для патрульних поліцейських».

6. Волинські новини ,стаття « У Патрульну Службу зможуть вступити всі охочі: критерії » від 20 січня 2015 року.

Поняття, ознаки та особливості патронатних службовців

Костилєв О.І. - здобувач Відритого міжнародного університету розвитку людини «Україна»

В цілому, якщо характеризувати патронатні посади, то можна сказати що вони є допоміжними стосовно того чи іншого політичного лідера [, с. 8-9]. Патронатна служба складається з керівника служби міністерства, помічників, радників, консультантів, керівника та службовців прес-служби.

Слід відмітити, що поряд з Довідником типових професійно-кваліфікаційних характеристик посад державних службовців в Україні існує ще один нормативний акт, що регулює питання патронатної служби. Таким актом є «Порядок перебування на державній службі працівників патронатної служби членів Кабінету Міністрів України та голів місцевих державних адміністрацій» затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 19 травня 1999 року № 851, у якому закріплені основні завдання даної категорії службовців [ ].Необхідно зауважити, що даний нормативний акт акцентує увагу на тому, що працівники патронатної служби є державними службовцями, тобто, на них розповсюджуються норми Закон України «Про державну службу» [ ].

Разом з тим, по-перше, патронатні службовці мають особливий порядок прийняття на патронатну службу та її припинення. Так відповідно до закону України «Про центральні органи виконавчої влади» Міністр самостійно визначає персональний склад патронатної служби. Працівники патронатної служби міністра звільняються також у зв'язку із звільненням міністра. Працівник патронатної служби міністра може бути звільнений за рішенням міністра. До складу патронатної служби міністра можуть бути переведені державні службовці за їх згодою. Державні службовці, які були переведені до патронатної служби міністра з апарату міністерства чи його територіальних органів, після звільнення з її складу поновлюються на попередній посаді або призначаються на іншу рівноцінну посаду в цьому міністерстві. Звільнення державних службовців патронатної служби може відбутися, крім загальних підстав, передбачених Кодексом законів про працю України,також у разі зміни керівника або складу державного органу (частина 2 статті 30 Закону України «Про державну службу»). При цьому про наступне звільнення такого працівника можна не попереджати, як це відбувається у разі звільнення відповідно до Кодексу законів про працю України з умовою попередження за 2 місяці. У разі звільнення з посади патронатної служби у трудовій книжці робиться запис з посиланням на пункт 1 статті 40 Кодексу законів про працю України.

По-друге, відповідно до згаданого вище Порядку прийняття на посади патронатної служби здійснюється без проведення конкурсу. У разі потреби може встановлюватися випробування, а також проводитися стажування державних службовців з метою набуття практичного досвіду, перевірки професійного рівня і ділових якостей (працівники, які досягли пенсійного віку, до стажування не залучаються). Отже, законом не передбачене

прийняття на ці посади осіб, які досягли граничного віку. Проте державні службовці, яким у встановленому порядку продовжено термін перебування на державній службі після досягнення граничного віку у виняткових випадках після закінчення цього терміну можуть бути залишені на державній службі на посадах радників або консультантів за рішенням керівника відповідного державного органу[, с. 96].

По-третє, державні службовці зобов'язані виконувати завдання та функції держави. Специфіка патронатних службовців полягає у належному забезпеченні ефективної діяльності того чи іншого політика, який сформував свій відповідний апарат патронатної служби.

По-четверте, посадовці патронатної служби не відповідають двом ключовим вимогам державної служби - політичної нейтральності та професійності. Такий «компроміс» призвів до того, що для посад першої групи та й для деяких інших посад у новому законі України «Про державну службу», який так і не вступив у дію, зроблено винятки у питаннях добору на посади, порядку призначення і звільнення з посад, оцінювання результатів службової діяльності тощо [, с.5].

По-п'яте, Кодекс законів про працю України передбачає виплату вихідної допомоги у розмірі не менше середнього місячного заробітку, якщо припинення трудового договору відбулося з підстав, зазначених у пункті 1 статті 40 Кодексу законів про працю України [ ].

Тобто, вважаємо, що з своєю сутністю та характером виконуваних завдань патронатна служба хоча і є службою в державному органі, але суттєво відрізняється від державної служби. А посади патронатних службовців, будучі державними посадами, мають свою специфіку порівняно з посадами державних службовців, які знаходячись на службі у державному органі у своєї більшості здійснюють управлінські функції, виконуючи на своїх місцях прямі завдання та функції держави.

З такими твердженнями погоджується Ю.П. Бітяк, який вважає, що посади патронатних службовців не повинні відноситись (прирівнюватись) до категорій певних посад державної служби, а їх працівники - до державних службовців з присвоєнням рангів. Обґрунтовуючи свою думку, вчений зупиняється на правовому статусі осіб патронатної служби[, с. 167]. Зокрема, вчений зазначає, що як відомо, патронатні служби мають лише особи, що за своїм правовим статусом належать до політиків. Серед таких службовців можуть бути іноземці, які відповідно до чинного законодавства України про державну службу не можуть перебувати на державній службі в нашій державі, а відтак і складати Присягу державного службовця. Патронатні службовці, обслуговують діяльність відповідного політичного діяча (посадовця), надають йому технічну, інформаційну допомогу, виступають радниками, експертами тощо. Це, однак, не дає змоги стверджувати, що вони, як усі інші державні службовці, виконують функції та реалізують повноваження відповідного органу. Відповідальність за свою діяльність такі особи несуть перед «патроном» - політичним діячем, а не перед державою. Сам політик визначає обсяг їх повноважень і відповідальності, функції. Тому доцільно, щоб відносини службовців патронатної служби, які вперше зараховані на службу в державні органи чи їх апарат, регулювалися трудовим законодавством, щоб вони виконували свої повноваження на основі трудової угоди (контракту). Тому слід повністю погодитись із тим, що у позапрофесійну державну службу доцільно включити: а) політичні посади; б) посади патронатної служби; в) допоміжні (обслуговуючі) посади»[, с. 23]. З цього приводу також висловлюються експерти Центру політико-правових реформ, які зазначають, що оскільки патронатні службовці обслуговують діяльність політичного діяча, то політик самостійно визначає функції працівників патронатної служби. А з огляду на особливий порядок зайняття ними своїх посад (без конкурсу, на розсуд «патрона») та звільнення (у зв'язку із залишенням посади політичним діячем, або знову ж таки на розсуд «патрона»), поширювати на працівників патронатних служб статус публічних службовців і нераціонально, і не зовсім коректно [, с. 16].

Вважаємо, що в обох твердженнях є раціональне зерно, разом з тим, на нашу думку:

1. не можна, на наше переконання, патронатну службу та патронатних службовців виключати за межі публічної служби, так як державні політичні діячі працюють в системі публічної служби, наділені владними повноваженнями, та формуючи та реалізовуючи політику держави націлені на виконання публічних зобов'язань та задоволення загального публічного інтересу. Відповідно до цього, служба міністра та патронатна служба забезпечують діяльність даної особи щодо виконання ним вищевикладених повноважень. Саме тому, вважаємо, що патронатні службовці виконують свою діяльність в межах публічної служби, отримують заробітну плату з державного бюджету, але на них неповні розповсюджуватися норми закону України «Про державну службу», а їх статус необхідно урегулювати нормами закону України (який необхідно прийняти) «Про державних політичних діячів та державну політичну службу»;

2. повне виведення вказаних осіб за межі регулювання службово-трудових відносин створить штучну категорію працівників (службовців), правовий статус яких має ознаки як привілеїв порівняно з іншими категоріями службовців (звільнення від загальнослужбових обмежень, передбачених, наприклад, для державних службовців, звільнення від вимог щодо етики державних службовців тощо), так і дискримінації (відсутність норм щодо режиму робочого часу, відпочинку, охорони праці, гарантій і компенсацій, пов'язаних з трудовою діяльністю (наприклад, відрядження, заборона звільнення в період тимчасової непрацездатності і т.д.) тощо). Таким чином, є підстави вважати вказані норми такими, що призводитимуть до порушень вимог ст.ст. 24 та 43 Конституції України[, с.97].

Окрім зазначеного, необхідно зауважити, про необхідність систематизації та структуризації підрозділів в міністерствах, що забезпечують діяльність міністра та патронатних служб і патронатних службовців, так як з вище представленого видно, що в певних міністерствах утворені окремо департаменти, служби, секретаріати Міністра та поряд з ними існують патронатні служби та, в деяких випадках, діє система автономно існуючих радників.

З прийняттям Закону України «Про державну службу» у практику державного будівництва України був запроваджений у 1993 році інститут патронатної служби.

Патронатними службовцями є помічники, консультанти, радники, керівники прес-служб, яких мають право самостійно добирати та приймати на посади Президент України, Голова Верховної Ради України, члени Кабінету Міністрів України та голови місцевих державних адміністрацій. Порядок перебування на державній службі таких осіб встановлено Законами України «Про Кабінет Міністрів України», «Про центральні органи виконавчої влади», постановою Кабінету Міністрів України від 19 травня 1999 р. № 851 «Про затвердження Порядку перебування на державній службі працівників патронатної служби членів Кабінету Міністрів України та голів місцевих державних адміністрацій»[78].

Державні службовці патронатної служби виконують дорадчі функції, які визначаються згідно із завданнями, обов'язками та повноваженнями, що полягають у підготовці пропозицій, прогнозів, порад, рекомендацій, а також необхідних матеріалів для керівництва, організації контактів із громадськістю та засобами масової інформації. Конкретний перелік обов'язків та прав працівників патронатної служби визначається у посадових положеннях та інструкціях, що затверджуються посадовою особою, при якій утворена служба.

Отже, патронатна служба - це організація діяльності по забезпеченню виконання завдань та функцій державної політичного діяча.

Патронатний службовець - це особа, яка служить в органах публічної адміністрації, відповідно до штатного розпису, та виконує завдання по забезпеченню діяльності організаційного та інформаційно-аналітичного характеру державного політичного діяча.

Список використаної літератури:

1. Луговий В. Адміністративна реформа в Україні і політична культура // Вісник УАДУ. - 1998. - № 2. - С. 7 - 10.
2. Про затвердження порядку перебування на державній службі працівників патронатної служби членів Кабінету Міністрів України та голів місцевих державних адміністрацій: Постанова Кабінету Міністрів Україні від 19 травня 1999 року № 851 // [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua
3. Закон Україні від 16 грудня 1993 року № 3723 «Про державну службу» // Відомості Верховної Ради України, 1993. - № 52. - ст.490.
4. Бондаренко Н.В. Правові аспекти патронатної служби// Вісник Вищої ради юстиції. № 2. - 2010. С. 90-97
5. Тимощук В., Курінний О. Новий закон про державну службу: новели та проблеми / В. Тимощук, О. Курінний // Юридичний вісник України, 4-10 лютого 2012 року. - № 5 (866). - С. 4-5.
6. Кодекс законів про працю України // Відомості Верховної Ради УРСР. 1971. - Додаток до № 50. - Ст. 375
7. Битяк Ю.П. Державна служба в Україні: організаційно-правові засади : Монографія. - Х. : Право, 2005. - 304 с.
8. Теоретичні засади вирішення проблем державного управління в Україні. Наукова доповідь / Під заг. ред Ю.С. Шемшученка, В.Б. Авер'янова. - К. :Ін-т держави та права ім. В.М. Корецького НАН України, 1995. - 23 с.
9. Публічна служба. Зарубіжний досвід та пропозиції для України / За заг. ред.Тимощука В.П., Школика А.М. - К.: Конус-Ю, 2007. - 735 с.
10. Война Ю. Політичні та адміністративні посади в органах виконавчої влади // [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://www.kbuapa.kharkov.ua/

Проблеми реформування органів виконавчої влади

Мегега М.М. - студентка навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: викладач кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук - **Булик І.Л.**

Сьогодні, коли Україна потрапила в складну політичну і економічну ситуацію постає багато нових, важливих питань, які слід вирішувати в найкоротші терміни. Одним із головних питань стоїть питання адміністративно-територіального устрою України.

На жаль, складний політичний стан України в даний момент дещо гальмує реформування адміністративно-територіального устрою. Для здійснення вдалого реформування треба перш за все зважити всі аспекти державних перетворень, знайти всі негативні явища і вдало їх знешкодити.

Проведення адміністративно-правової реформи є важливим чинником виходу із трансформаційної кризи українського суспільства і полягає у створенні сучасної, ефективної системи державного управління. А формування нової системи державного управління є інструменту подолання кризи в Україні.

Даній проблемі приділяли увагу такі українські вчені: В. Авер'янов, В. Бакуменко, В. Князєв, Н. Нижник, В. Олуйко, В. Цвєтков та інші.

Гостро стоять чимало проблем, які були породжені недосконалістю, нечіткістю, неузгодженістю, як основної правової бази реформи з чинним законодавством, так і заходів, які здійснювались на втілення реформи.

Відзначимо основні проблеми реформування органів виконавчої влади.

1) Очевидно головною проблемою реформи, що відбулася лише згори, була відірваність від громадських інституцій, широкого загалу.